

Etè habent verba *Thomæ Comptoni Carletonis qui in Theologiâ Scho-*
last. Tom. Priori disp. 7. Sect. 2. n. 6. ita hanc in rem pronunciat; esto:
ex hoc Dei prædicato rectè per consequentias quasdam deducatur,
eum esse infinitum, non tamen idem formaliter & directè est, esse in-
creatum, & esse infinitum, sed tanquam duo diversa attributa à S.
Thomâ & Theologis semper sunt habita.

Th. XII. Restat nunc omissis aliis hâc de re sententiis, ut
nostram quoque afferamus sententiam, seu eam cui adstipulari
volumus. Dicimus verò & præmonemus: Quòd infinitas ratio-
ne & vi vocis spectata dicat negationem finis seu termini, sic-
que infinitum est, quòd nullis continetur terminis, hocque modo
si infinitas concipiatur, latè patet extenditque se per omnia attri-
buta divina positiva. Omnia enim quæ in Deo sunt, ita insunt,
ut nullis contineantur finibus. Sic essentia Dei quoque per id est
infinita, quòd nullis continetur aut circumscribi potest terminis:
Parili ratione Scientia, Potentia ac sapientia, reliqua attributa Dei
positiva infinita appellanda veniunt. Quando itaq; infinitum h. m.
nimirum vi vocis & generalius spectatur, formaliter dicit negatio-
nem finis seu termini: Et cum de aliis atq; aliis distinctis attributis
affirmativis hâc ratione considerata infinitas, concipitur tum spe-
cificam quasi formalem denominationem accipit ab illo distincto
attributo, de quo prædicatur. E. g. cum potentiam Dei dico in-
finitam, tum infinitas generalius & vi vocis concepta specialiter
dicit negationem finis potentia sc. activæ, vel etiam ratione ob-
jecti & possibilis, in quantum objectum divinæ potentia statuitur.

Th. XIII. Verùm quando infinitatem peculiare & à ceteris
distinctum attributum constituimus, res paulò aliter se habet.
Tum enim duo importat: Unum complexionem quandam per-
fectionum omnium possibilium, per quam ens h. m. Infinitum
seu Deus, est omnia, seu est quicquid est perfectionis sine imperfe-
ctione: alterum negationem termini seu terminabilitatis, per
quam formaliter perfectio illa vel potius perfectionum complexio
infinitatis rationem habet. In quo nobis præivit Decus & Lumen
nostræ Salanæ splendidissimum, in adversarios verò veritatis ful-
gura emittens *D. Job. Musæus in lect. publ. super loc. Theolog. nuper*
ad finem perductis cap. II. de essentiâ Dei & attributis Negat: Hoc
poste-